

A Kovács szerencséje

Az öreg kovácsot mindenki ismerte. Nem dúskált a gazdagságban, mégis mindene megvolt, amit kívánt. A műhelye falán pókhálóval borított öreg és görbe patkó díszelgett, amiről egyesek úgy tartották, szerencsehozó tárgy. Ha a kovács hozzáér, megtörténik, amit szeretne. A szóbeszéd körbejárt, és hamar irigyei is akadtak, köztük egy pökhendi uraság. Bár az uraságnak jutott minden, mégsem érezte magát soha szerencsésnek. Pocakos volt, a felesége bugyuta, és az ételei nem voltak soha elég ízesek, mert mindig sűrgette az inast. Amikor az öreg patkóról szóló legendák eljutottak hozzá, elhatározta, hogy megkaparintja magának. El is küldte a katonáit, hogy az éjszaka leple alatt osonjanak be az öreg műhelyébe, akasszák le a patkót és hozzák el neki. Így történt. Az uraság még azon az éjszakán a falára akasztotta a patkót, megérintette, remélve, hogy reggelre az élete hirtelen megváltozik.

Másnap, mikor felébredt, azonnal a hasához nyúlt, de az semmit sem változott. Gyorsan az étkezőbe rohant és kiabálni kezdett az inasnak:

- Hamar a reggelimet!

Az inas éppen az asztal mellett rohant a tálcával, az uraság felesége felugrott és a hátratolt székkal fellökte az inast. Még mindig bugyuta volt. Az összes étel a földre hullott, de az uraság nem tudta megállni, hogy meg ne kóstolja. Hiába. Mindegyik ugyanolyan ízetlen maradt, mint azelőtt.

Az uraság megragadta hát a patkót, a lovára pattant, és útnak indult az öreg kovácshoz. Mikor a kovács meglátta az ismerős patkóval a kezében, tisztelettel üdvözölte.

- Milyen szerencsének köszönhetem, hogy erre jár, jó uram?

- Szerencse! Ugyan már. Ide figyelj, kovács. Ha nem mutatod meg azonnal, hogyan hozott neked ez a patkó szerencsét, börtönbe záratlak örökre.

- Megmutatom én, jóuram, ha úgy kívánja - mondta a kovács, majd az uraság felé nyújtotta a kalapácsot és egy darab vasat.

- Mi az? Csak nem képzeled, hogy dolgozni fogok neked?

- Nem, uram. Magadnak fogsz dolgozni, hiszen lehetsz még jó kovács. Amit a kezekben tartasz, a legelső patkó, amit valaha készítettem, a maga összes hibájával. Senkinek sem kellett. Később kovácsoltam újabbakat, amik jobbra sikerültek. Amikor már mindenki tőlem akart patkót, véletlenül megtaláltam a legelsőt. Ha ezt nem készítem el, sosem válik belőlem jó kovács, és sosem lesz annyi szerencsém, hogy minden vágyam teljesüljön. Ezért görnyedtem a forró vas fölött minden áldott nap, reggeltől estig: változtatni akartam a legelső patkómon. Azt akartam, hogy tökéletes legyen. De ha nekem nem hiszel, jóuram, keresd meg a cipészt, és nézd meg, mi van a falára akasztva - mondta az öreg kovács, majd munkához látott.

BAKSZA DÁNIEL